

T.C.
YARGITAY
HUKUK GENEL KURULU

Esas : 2017/2285
Karar : 2021/855
Tarih : 29.06.2021

MAHKEMESİ :Aile Mahkemesi

Taraflar arasındaki "karşılıklı boşanma" davasından dolayı yapılan yargılama sonunda, ... 2. Aile Mahkemesince verilen asıl davanın reddine karşı davanın kabulüne ilişkin karar davacı-karşı davalı tarafın temyizi üzerine Yargıtay 2. Hukuk Dairesince yapılan inceleme sonunda bozulmuş, Mahkemece Özel Daire bozma kararına karşı direnilmiştir.

Direnme kararı davalı birleşen davacı vekili tarafından temyiz edilmiştir.

Hukuk Genel Kurulunca dosyadaki belgeler incelendikten sonra gereği görüldü:

I. YARGILAMA SÜRECİ

Davacı-Karşı Davalı İstemi:

Davacı-karşı davalı vekili 23.07.2010 tarihli dava dilekçesinde; tarafların internet yoluyla tanışarak 11.05.2008 tarihinde evlendiklerini, ortak bir çocuklarının olduğunu, davalının hamilelik dönemi de dâhil olmak üzere sürekli problem çıkardığını, doğumdan sonra problemlerinin daha da arttığını, bakıcıları evden kovduğunu, davalının annesinin yanlarında kaldığını, en küçük tartışmada hakaret ve küfür ettiğini, müvekkilini her ortamda küçük düşürdüğünü, tarafların son olarak Nisan 2010 tarihinde tartıştıklarını, müvekkilinin evden kovulduğunu ileri sürerek tarafların boşanmalarına, velayetin babaya verilmesine, 21.800TL katkı payının ödeme tarihinden itibaren işleyecek yasal faiziyle birlikte davalıdan tahsiline, ev eşyalarının davacıya verilmesine, bu talebin kabul edilmemesi hâlinde müvekkili yararına 20.000TL maddi, 15.000TL manevi tazminat ödenmesine karar verilmesini talep etmiştir.

Davalı-Karşı Davacı İstemi:

Davalı-karşı davacı vekili 14.12.2010 tarihli karşı dava dilekçesinde; tarafların evlenmelerinden kısa bir süre sonra davacının, çalıştığı hastanede ... isimli bir başka bayan ile ilişki yaşamaya başladığını, müvekkiline henüz lohusa iken şiddet uyguladığını, ... attığını, bıçak çektiğini, çocuk olduktan sonra da çocuğu ile birlikte evden kovduğunu, davacının yaralama suçundan ... 2. Sulh Ceza Mahkemesinde 2009/1621 E. sayılı dosyası ile yargılandığını, hakaret ve küfür ettiğini, son olayda çocuğun ağlamasını bahane ederek tüm evin kapılarını tekmeleyerek kırdığını, eşini dövdüğünü, bunun üzerine müvekkilinin darp raporu aldığını ileri sürerek asıl davanın reddine, karşı davanın kabulü ile tarafların boşanmalarına, velayetin anneye verilmesine, çocuk yararına 1.500TL tedbir-iştirak nafakası ile müvekkili yararına 1.500TL tedbir-yoksulluk nafakasına, ve 100.000TL maddi, 100.000TL manevi tazminat ödenmesine karar verilmesini talep etmiştir.

Mahkemenin Birinci Kararı:

... 2. Aile Mahkemesinin 28.12.2011 tarihli ve 2010/1054 E., 2011/1374 K. sayılı kararı ile; erkek eşin hamilelikten itibaren tarafların en son ayrıldığı ana kadar eşine bir çok kez fiziksel şiddet uyguladığı, hakaret ettiği ve sadakat yükümlülüğüne aykırı davrandığı, böyle olunca boşanmaya sebep olan olaylarda tam kusurlu olduğu, kadın eşinse kusursuz olduğu gerekçesiyle erkeğin davasının reddine, kadının davasının kabulü ile tarafların boşanmalarına, velayetin anneye verilmesine, çocuk yararına 1.000TL tedbir-

iştirak, kadın yararına 500TL tedbir ve 30.000TL toplu yoksulluk nafakası ile 50.000TL maddi ve 50.000TL manevi tazminat ödenmesine karar verilmiştir.

Mahkeme Birinci Tavzih Kararı:

... 2. Aile Mahkemesinin 08.11.2012 tarihli tavzih kararı ile, "...HMK 305 maddesi gereğince 28.12.2011 tarihli hükmün 5.fıkrasının "Çocuk için ara kararı ile aylık 500,00TL olarak hükmedilen tedbir nafakasının devamına ,karar kesinleştğinde iştirak nafakasına çevrilmesine, nafakanın her yıl enflasyon oranında arttırılmasına,..." karar vermiştir.

Özel Dairenin Birinci Bozma Kararı:

Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin 16.04.2013 tarihli ve 2012/10408 E., 2013/10716 K. sayılı kararı ile;

"...Hüküm davacı-karşı davalı (koca) tarafından her iki boşanma davası yönünden temyiz edilerek; dosyadaki bütün kâğıtlar okunup gereği görüşülüp düşünüldü:

Dosyadaki yazılara, kararın dayandığı delillerle kanuna uygun sebeplere ve özellikle delillerin takdirinde bir yanlışlık görülmemesine göre, davacı-karşı davalı kocanın aşağıdaki bendin kapsamı dışında kalan temyiz itirazları yersizdir.

Davalı-karşı davacı kadının Türk Hava Yollarında kabin memuru olarak çalıştığı ve kendisine ait bir adet dairesinin bulunduğu anlaşılmaktadır. Tarafların ekonomik ve sosyal durumu göz önüne alındığında, davalı-karşı davacı kadının boşanmayla yoksulluğa düşeceği kabul edilemez. Açıklanan nedenle, Türk Medeni Kanununun 175. maddesindeki yoksulluk nafakası verilmesi koşulları oluşmadığı halde; yazılı şekilde davalı-karşı davacı kadın lehine yoksulluk nafakasına hükmedilmesi isabetsiz olup; bozmayı gerektirmiştir,..." gerekçesiyle karar oy çokluğu ile bozulmuştur.

Mahkemenin İkinci Kararı:

... 2. Aile Mahkemesinin 03.02.2014 tarihli ve 2013/950 E., 2014/72 K. sayılı kararı ile; Yargıtayın bozma ilamına uyularak kadının yoksulluk nafaka talebinin reddine karar verilmiştir.

Mahkeme İkinci Tavzih Kararı:

... 2. Aile Mahkemesi 07.07.2014 tarihli tavzih kararı ile; bozma öncesi yapılan yargılamanın 27.10.2010 tarihli celsesinde kadın yararına 1.000TL, çocuk yararına 500TL tedbir nafakası ödenmesine karar verildiği, 30.05.2011 tarihli celsede ise; kadın yararına verilen tedbir nafakasının aylık 500TL olarak yeniden düzenlenmesine, çocuk yararına 500TL olarak verilen tedbir nafakasının devamına karar verildiği, nihai kararın hüküm fıkrasının 5. bendiyle "çocuk için ara kararıyla aylık 1.000,00TL olarak verilen tedbir nafakasının devamına, karar kesinleştğinde iştirak nafakasına çevrilmesine" şeklinde hüküm kurulduğu, belirtilen her iki ara kararda da çocuk yararına 500TL tedbir nafakasına hükmedildiği hâlde hükümde sehven 1.000TL olarak belirtildiği gerekçesiyle davacı-birleşen davalı vekilinin tavzih talebinin kabulüne, hüküm fıkrasının 5 nolu bendinin "Çocuk için ara kararı ile aylık 500,00TL olarak hükmedilen tedbir nafakasının devamına" şeklinde karar verilmiştir.

Özel Dairenin İkinci Bozma Kararı:

Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin 21.04.2015 tarihli ve 2014/21617 E., 2015/8019 K. sayılı kararı ile;

"...Hüküm davalı-karşı davacı kadın tarafından yoksulluk nafakası talebinin reddi ve 07.07.2014 tarihli tavzih kararı yönünden, davacı-karşı davalı erkek tarafından ise 07.07.2014 tarihli tavzih kararı ile belirlenen nafakaların başlangıç tarihi yönünden temyiz edilerek dosyadaki bütün kâğıtlar okunup gereği

görüŖülüp düşünöldü:

Dosyadaki yazılara ve mahkemece uyulan bozma kararı gereğince hüküm verilmiş olmasına göre, davalı-karşı davacı kadının yoksulluk nafakasının reddine yönelik temyiz itirazları yersizdir.

Tarafların 07.07.2014 tarihli tavzih kararına yönelik temyiz itirazlarının incelenmesine gelince;

a) Dosyadaki yazılara, kararın dayandığı delillerle kanuna uygun sebeplere ve özellikle delillerin takdirinde bir yanlışlık görülmemesine göre, davacı-karşı davalı erkeğin temyiz itirazları yersizdir.

b) Mahkemece verilen ilk hüküm davacı-karşı davalı erkek tarafından her iki dava yönünden temyiz edilmiş, Dairemizin 16.04.2013 tarih ve 2012/10488 esas 2013/10716 karar sayılı ilamı ile davalı-karşı davacı kadın lehine yoksulluk nafakasına hükmedilmesinin isabetsiz olduğundan bahisle bozulmasına karar verilmiş, bozma dışında kalan temyize konu diğer yönler ise onanmıştır. Taraflar ilama karşı karar düzeltme yoluna başvurmuşlar, tarafların karar düzeltme taleplerinin reddine karar verilmiştir. Davacı-karşı davalı erkek 26.05.2014 tarihli tavzih dilekçesi ile müşterek çocuk için ara kararla 500 TL tedbir nafakasına hükmedildiğini, bu sebeple hükümde 1000 TL olarak belirtilmesinin hatalı olduğunu belirterek "aylık 1000 TL olarak hükmedilen tedbir nafakasının devamına" hükmünün tavzihen 500 TL olarak düzeltilmesini talep etmiş, mahkemece 07.07.2014 tarihli tavzih kararı ile tavzih talebinin kabulüne karar verilerek hüküm fıkrasının 5 nolu bendinin "çocuk için ara kararı ile aylık 500 TL olarak hükmedilen tedbir nafakasının devamına, karar kesinleştiğinde iştirak nafakasına çevrilmesine, nafakanın enflasyon oranında artırılmasına" şeklinde tavzih edilmesine karar verilmiştir. Tüm dosya kapsamından tavzihi istenen müşterek çocuk lehine hükmedilen tedbir nafakasının kanun yollarından geçerek kesinleştiği anlaşılmaktadır. Tavzihle kesinleşen hükümde değişiklik yapılamaz. O halde tavzih isteminin reddine karar verilmesi gerekirken yazılı şekilde kabulü doğru olmayıp bozmayı gerektirmiştir,..." gerekçesiyle karar bozulmuştur.

Direnme Kararı:

... 2. Aile Mahkemesinin 19.10.2015 tarihli ve 2015/593 E., 2015/750 K. sayılı kararı ile; 30.05.2011 tarihli celsesinin 3 numaralı ara kararıyla çocuk yararına aylık 500TL tedbir nafakasının devamına karar verildiği, hüküm fıkrasının 5. bendinde sehven 1.000TL olarak yazıldığı, bunun üzerine kararın kesinleşmesinden evvel 01.11.012 tarihli tavzih kararı ile hükmün 5. fıkrasının 500TL olarak düzeltilmesine karar verildiği, Yargıtay bozma ilamında bu kararın dikkate alınmadığı, sadece 07.07.2014 tarihli tavzih kararı üzerinden inceleme yapıldığı gerekçesiyle önceki kararda direnilmesine karar verilmiştir.

Direnme Kararının Temyizi:

Direnme kararı yasal süresi içinde davalı-birleşen davacı vekili tarafından temyiz edilmiştir.

II. UYUŞMAZLIK

Direnme yolu ile Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık; gerekçeli kararın hüküm fıkrası ile taraflara tanınan hak ve yüklenen borçların tavzih yolu ile değiştirilip değiştirilemeyeceği noktasında toplanmaktadır.

III. BİRİNCİ ÖN SORUN

Hukuk Genel Kurulundaki görüşmeler sırasında işin esasının incelenmesinden önce ilk olarak direnme kararının davalı-karşı davacı vekiline 11.02.2016 tarihinde tebliğ edildiği, vekilin yapılan tebliğin usulsüz olduğu iddiasıyla kararı temyiz ettiği, mahkemece 29.03.2016 tarihli ek karar ile temyiz talebinin süre yönünden reddine karar verildiği, bunun üzerine yasal süresi içerisinde sunulan 07.04.2016 tarihli dilekçe

ile ek kararın temyiz edildiği, dosyanın Özel Daireye gönderildiği anlaşılmalı adı geçen vekile yapılan tebligatın usule uygun olup olmadığı, buradan varılacak sonuca göre temyiz talebinin reddine ilişkin ek kararın kaldırılmasının gerekip gerekmediği hususu ilk sorun olarak tartışılmıştır.

Bilindiği üzere mahkemelerin her türlü tebliğ işlemleri, 7201 sayılı Tebligat Kanunu (TK) ve Tebligat Kanununun Uygulanmasına Dair Yönetmelik (Yönetmelik) hükümlerine göre yapılır.

7201 sayılı Tebligat Kanunu'nun 11. maddesinin ilk cümlesine göre vekil vasıtasıyla takip edilen işlerde tebligat vekile yapılır. Somut olayda direnme kararı davalı vekiline tebliğe çıkarılmış ve Tebligat Kanunu'nun 17. maddesine göre tebliğ edilmiştir. "Belli bir yerde veya evde meslek ve sanat icrası" başlıklı 17. maddesi ile "Belli bir yerde devamlı olarak meslek veya sanatını icra edenler, o yerde bulunmadıkları takdirde tebliğ aynı yerdeki daimi memur veya müstahdemlerinden birine, meslek veya sanatını evinde icra edenlerin memur ve müstahdemlerinden biri bulunmadığı takdirde aynı konutta oturan kişilere veya hizmetçilerinden birine yapılır." hükmü düzenleme altına alınmıştır.

Aynı Kanun'un "Muhatabın muvakkaten başka yere gitmesi" başlıklı 20. maddesi ise "13, 14, 16, 17 ve 18 inci maddelerde yazılı şahıslar, kendisine tebliğ yapılacak kimsenin muvakkaten başka yere gittiğini belirtirlerse; keyfiyet ve beyanda bulunanın adı ve soyadı tebliğ mazbatasına yazılarak altı beyan yapan tarafından imzalanır ve tebliğ memuru tebliğ evrakını bu kişilere verir. Bu kişiler tebliğ evrakını kabule mecburdurlar. Kendisine tebliğ yapılacak kimsenin muvakkaten başka bir yere gittiğini belirten kimse, beyanını imzadan imtina ederse, tebliğ eden bu beyanı şerh ve imza eder. Bu durumda ve tebliğ evrakının kabulden çekinme hâlinde tebligat, 21 inci maddeye göre yapılır. (Değişik son cümle: 19/3/2003-4829/4 md.) Bu maddeye göre yapılacak tebligatlarda tebliğ, tebliğ evrakının 13, 14, 16, 17 ve 18 inci maddelerde yazılı kişilere verildiği tarihte veya ihbarname kapiya yapıştırılmışsa bu tarihten itibaren onbeş gün sonra yapılmış sayılır." şeklinde düzenlenmiştir.

Öte yandan Tebligat Kanununun Uygulanmasına Dair Yönetmelik'in "Meslek ve sanat erbabına tebligat" başlıklı 26. maddesi "(1) Belirli bir yerde devamlı olarak meslek veya sanatını icra edenlere, o yerde de tebligat yapılabilir. (2) Muhatabın işyerinde bulunmaması halinde tebliğ, aynı yerde sürekli olarak çalışan memur veya müstahdemlerinden birine yapılır. (3) Muhatap, meslek veya sanatını konutunda icra ediyorsa, kendisi bulunmadığı takdirde memur veya müstahdemlerinden birine yapılır. Bunlardan hiç birinin bulunmaması durumunda tebliğ, aynı konutta sürekli olarak oturan kişilere veya hizmetçilerinden birine yapılır." düzenlemesini içermektedir.

Aynı Yönetmelik'in "Muhatabın geçici olarak başka yere gitmesi" başlıklı 29. maddesinde ise "(1) 21, 22, 23, 25, 26 ve 27 nci maddelerde yazılı kişiler, tebliğ yapılacak olanın geçici olarak başka yere gittiğini belirtirlerse, tebliğ memuru, muhatabın hangi sebeple adresten geçici olarak ayrıldığını, beyanda bulunanın adı ve soyadı ile sıfatını tebliğ tutanağına yazar. Tebliğ tutanağını beyanda bulunana imzalatır ve tebliğ edilecek evrakı beyanda bulunana verir. Bu kişiler, tebliğ evrakını kabule mecburdurlar. (2) Bu kişilerin beyanlarını imzadan kaçınmaları ve tebliğ evrakını kabul etmemeleri durumunda, tebliğ memuru bu hususu tutanağa yazar, imzalar ve tebliğ olunacak evrakı, o yerin muhtar veya ihtiyar heyeti üyesinden birine ya da kolluk amir veya memurlarına imza karşılığında teslim eder ve teslim ettiği kişinin adresini içeren ihbarnameyi gösterilen adresin kapısına yapıştırır. (3) Bu maddeye göre yapılacak tebligatlarda tebliğ, tebliğ evrakının 21, 22, 23, 25, 26 ve 27 nci maddelerde yazılı kişilere verildiği tarihte veya ihbarname kapiya yapıştırılmışsa bu tarihten itibaren onbeş gün sonra yapılmış sayılır." düzenlemesi bulunmaktadır.

Hemen belirtmelidir ki, tebligat ile ilgili Kanun ve Yönetmelik hükümleri tamamen şeklidir. Değinen işlemler, bilgilendirme yanında belgelendirme özelliği de bulunan bir usul işlemi olmakla, gerek tebliğ işlemi ve gerekse tebliğ tarihi ancak Kanun ve Yönetmelikte emredilen şekillerle tevsik ve dolayısıyla ispat olunabilir. Bu sebeple tebligatın usul yasaları ile ilişkisi de daima göz önünde tutulmalıdır.

Kanun ve Yönetmeliğin amacı tebligatın muhatabına en kısa zamanda ulaşması, konusu ile ilgili olan kişilerin bilgilendirilmesi (tebligatın bilgilendirme fonksiyonu) ve bu hususların belgeye (tebligatın belgelendirme fonksiyonu) bağlanmasıdır. Hâl böyle olunca, Kanun ve Yönetmelik hükümlerinin en ufak ayrıntılarına kadar uygulanması zorunludur. Tebligat Kanunu ile Tebligat Kanununun Uygulanmasına Dair Yönetmelikte öngörülen şekilde işlem yapılmış olmadıkça tebliğ memuru tarafından yapılan yazılı beyan onun mücerret sözünden ibaret kalır ve dolayısıyla belgelendirilmiş sayılmaz. Nitekim Kanun'un ve Yönetmeliğin belirlediği şekilde yapılmamış ve belgelendirilmemiş olan tebligatların geçerli olmayacağı yerleşik yargısal içtihatlarla da açıkça vurgulanmıştır.

Tüm bu açıklamalar ışığında somut olaya bakıldığında; yerel mahkemenin direnmeye ilişkin gerekçeli kararının davalı vekiline "...Tebligat adresinde daimi çalışan yetkili/evrak sorumlusu Dilek (soy ismi okunaksız) tebliğ edildi." şerhi ile 11.02.2016 tarihinde tebliğ edildiği görülmektedir. Bir yerde devamlı olarak meslek ve sanatını icra edenlerin adına o yerdeki daimî memur veya müstahdemlerinden birine tebliğin yapılabilmesi için, tebliğin yapılacağı sırada muhatabın orada geçici olarak bulunmadığının tespit edilerek tebliğ tutanağına yazılmış olması gerekir. Tebliğ memurunca, muhatap varken, daimî memur veya işçisine tebligat yapılamaz. Aksi hâlde, yapılan tebliğ usulsüz olur. Tebligat Kanunu 17. maddesi uyarınca önce muhatabın aranılması, onun bulunmaması hâlinde ancak o zaman kanunen yetkili kişi olan aynı yerdeki daimî memur veya müstahdemlerinden birisine tebligatın yapılması gerekir. Eldeki davada olduğu gibi, tebliğin hangi sebeple vekilden başkasına yapıldığı, başka bir ifade ile tebliğ yapılacağı sırada vekilin orda bulunmadığı hususu tespit edilmeden daimî çalışana yapılan tebliğ işleminin Tebligat Kanunu'nun 17. maddesi ile Yönetmelik hükümlerine aykırı olması dolayısıyla usulsüz olduğu her türlü duraksamadan uzaktır.

Ne var ki, Tebligat Kanunu'nun 32. maddesinde yer alan "tebliğ usulüne aykırı yapılmış olsa bile muhatabı tebliğe muttali olmuş ise muteber sayılır. Muhatabın beyan ettiği tarih, tebliğ tarihi addolunur" hükmü gereğince davacı vekilinin tebliğden haberdar olduğunu beyan ettiği 28.03.2016 tarihi itibarıyla 29.03.2016 tarihinde yapılan temyiz istemi süresindedir.

Hâl böyle olunca, davalı-birleşen davacı vekilinin temyiz isteğinin süresinde olmadığından reddine ilişkin yerel mahkemenin 29.03.2016 tarihli ek kararının kaldırılmasına karar verilerek ikinci ön soruna geçilmiştir.

IV. İKİNCİ ÖN SORUN

Yargıtay 2. Hukuk Dairesi'nin 04.04.2017 tarihli ve 2016/25989 E., 2017/3807 K. sayılı kararı ile temyiz isteminin direnme hükmüne ilişkin olmadığı gerekçesiyle dosyanın Hukuk Genel Kurul'una gönderilmesi karşısında, 24.11.2016 tarihli ve 6763 sayılı Kanun'un 45. maddesi ile 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'na (HMK) eklenen Geçici 4. maddesi gereğince davalı-karşı davacı vekilinin 29.03.2016 tarihli temyiz dilekçesinin öncelikle Özel Daire tarafından incelenmesinin gerekip gerekmediği hususu ikinci ön sorun olarak tartışılmıştır.

24.11.2016 tarihli ve 6763 sayılı Kanun'un 45. maddesi uyarınca HMK'ya eklenen Geçici 4. maddesi ile "(1) Bölge adliye mahkemelerinin göreve başlama tarihinden önce verilen kararlarla ilgili Yargıtay hukuk daireleri tarafından verilen bozma kararları üzerine mahkemelerce verilen direnme kararları, kararına direnilen daireye gönderilir." hükmü düzenleme altına alınmıştır. Aynı maddenin 4. fıkrası ise "Daire, mümkün olan en kısa sürede direnme kararını inceler ve yerinde görürse kararını düzeltir; görmezse dosyayı Yargıtay Hukuk Genel Kuruluna gönderir" hükmünü içermektedir. Bu düzenleme ile direnme kararlarının doğrudan Yargıtay Hukuk Genel Kuruluna gönderilmesi uygulamasından vazgeçilmiş, bunun yerine direnme kararlarının öncelikle kararına direnilen daire tarafından incelenmesi usulü benimsenmiştir. Daire direnme kararını yerinde gördüğü takdirde kendi kararını düzeltebilecek ve böylece hatasından dönebilecek; aksi takdirde dosyayı incelenmek üzere Hukuk Genel Kuruluna gönderecektir.

Somut olayda ise Özel Dairece temyiz isteminin 29.03.2016 tarihli ek karara yönelik olması nedeni ile böyle bir inceleme yapılmamış ve 04.04.2017 tarihli kararla dosya Hukuk Genel Kuruluna gönderilmiştir. Dolayısıyla Özel Dairece yasa gereği yapılması zorunlu direnme hükmüne ilişkin temyiz incelemesinin yapılamadığı anlaşılmaktadır.

Hâl böyle olunca, şu aşamada direnme kararına yönelik hükmün temyizen incelenmesi görevi Hukuk Genel Kuruluna değil, Özel Daireye aittir.

Bu nedenle yukarıda sözü edilen yasal düzenlemeler dikkate alınarak yerel mahkemece verilen direnme kararının yerinde olup olmadığı ile ilgili bir karar verilmek üzere dosyanın bozma kararı veren Yargıtay 2. Hukuk Dairesine gönderilmesi gerektiği sonucuna varılmıştır.

V. SONUÇ:

Açıklanan nedenlerle;

Davalı-birleşen davacı vekilinin temyiz isteğinin reddine ilişkin 29.03.2016 tarihli ek kararının KALDIRILMASINA (III),

Direnme kararının yerinde olup olmadığı ile ilgili bir karar verilmek üzere dosyanın YARGITAY 2. HUKUK DAİRESİNE GÖNDERİLMESİNE (IV), 29.06.2021 tarihinde oy birliğiyle karar verildi.